

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

KRISTAN HIGGINS

perechea perfectă

Traducere din limba engleză
PAULA TOMA

DREAM
BOOKS

PROLOG

În ziua în care împlini 35 de ani, Honor Grace Holland făcu ceea ce făcea întotdeauna de ziua ei.

Un test Papanicolau.

Bineînțeles, Honor știa că ginecologia era departe de a fi un eveniment festiv. Doar că îi era mai ușor să stabilească ingrata programare dacă era la o dată ușor de reținut. Era o hotărâre practică, și ea nu putea fi acuzată că era o femeie fără spirit practic. Faith și Prudence, surorile ei, și Dana Hoffman, prietena ei cea mai bună, ar fi vrut s-o scoată în oraș, dar fusese o furtună de zăpadă weekendul trecut și trebuiseră să anuleze. Familia urma să se reunească în acest weekend pentru a sărbători cu tort, așa că nu era ca și cum testul Papanicolau ar fi fost singurul eveniment festiv de care ar fi avut parte.

Se așeză pe masa de consultație, în timp ce doctorul ei își feri binevoitor privirea, și respiră adânc, așa cum îi arătase cu atâta entuziasm instructorul ei de yoga exasperant de flexibil până când ea și Dana începuseră să chicotească precum niște copii în biserică. Nu-i reușise exercițiul ăsta nici atunci și nu îi reușea nici acum.

Cu ochii țintă la pictura lui Jackson Pollock de pe tavan, încercă să se gândească la ceva vesel. Trebuia să actualizeze site-ul. Să creeze o etichetă pentru noul pinot gris pe care îl lansa podgoria Blue Heron. Și să verifice comenzile lunare.

Dar îi trecu prin minte că slujba nu era un subiect vesel la care să se gândească acum. Încercă să se concentreze la ceva nelegat de slujbă. Avea niște trufe Lindt acasă. ăsta era un gând bun.

–Și cum îți merge, Honor? întrebă Jeremy dintre picioarele ei.

–Muncesc mult. Știi cum sunt.

Și știa. Jeremy Lyon era un prieten vechi de familie și fostul logodnic al surorii ei. Era și gay, dar lucrul ăsta nu făcea examinarea ovarelor mai puțin neplăcută.

Jeremy își scoase mânușile și zâmbi.

–Am terminat, zise el.

Honor se ridică repede, în ciuda faptului că Jeremy era extrem de atent cu ea și era renumit ca având mâini ușoare. Doctorul îi dădu grijuliu o pătură încălzită – lucru foarte drăguț din partea lui. Niciodată nu se uita la ea în timp ce-i consulta sânii, și spatula era întotdeauna așezată pe o tăviță încălzită. Nu era de mirare că jumătate dintre femeile din Manningsport erau îndrăgostite de el, chiar dacă lui îi plăceau bărbații.

–Ce mai face Patrick? întrebă ea, încrucisându-și brațele la piept.

–Super! zise Jeremy. Mersi de întrebare. Apropo de asta, tu ai pe cineva, Honor?

Întrebarea o făcu să roșească, dar nu din cauză că mâinile lui faimoase fuseseră acolo jos, ci pentru că... mă rog, era ceva intim.

–Dar de ce mă întrebi?

Poate că voia s-o cupleze cu cineva? Să răspundă da? Poate că așa ar fi trebuit. Brogan niciodată nu...

–Trebuie doar să îți pun câteva întrebări despre anumite aspecte din viața ta personală.

Honor zâmbi. În ciuda faptului că era doctor, Jeremy era același băiat drăguț care fusese iubitul surorii ei în timpul facultății și care nu uita niciodată că Honor era mai mare cu câțiva ani.

–Dacă e responsabilitatea asigurărilor de sănătate, atunci răspunsul e... Oare care era răspunsul? Răspunsul e da. Sau ceva în genul ăsta. Dar, dacă spui ceva cuiva din familie, te omor!

–Stai liniștită, nu spun nimănui, zise el, zâmbind la rându-i. Dar mă bucur să aud asta pentru că...

Honor își îndreptă spatele.

–De ce, Jer?

Fața lui era un amestec de zâmbet și grimasă.

–Ideea e că... ai 35 de ani.

–Știu. Și ce legătură are asta cu... Oh!

I se făcu un gol în stomac ca atunci când era într-un lift care se mișca în mare viteză.

–N-ai de ce să-ți faci griji, spuse el roșind din nou. Dar anii sunt importanți. Importanți din perspectiva perioadei fertile.

–Poftim? Despre ce vorbești? Își trase elasticul din păr și-l legă la spate. Un tic nervos. E vreo problemă?

–Nu, nu e, doar că vârsta de 35 de ani e considerată o vârstă avansată pentru a rămâne însărcinată.

Honor se încrunță, apoi încercă să se stăpânească. Văzuse chiar în dimineața aceea în oglindă ridul bine definit dintre sprâncene (a naibii

lumină naturală!). Ar fi băgat mâna în foc că ridul nu era acolo săptămâna trecută.

–Serios? Deja?

–Mda. Jeremy tresări. Îmi pare rău, calitatea ovulelor scade începând cu această vârstă. Din punct de vedere medical, vârsta cea mai potrivită pentru a avea un copil este 22–24 de ani. Asta e vârsta ideală.

–24 de ani?

Asta se întâmpla în urmă cu mai bine de zece ani. Se simți dintr-odată foarte bătrână. Avea deja un rid pe frunte, iar ovulele începuseră să-i îmbătrânească. Își schimbă poziția pe masa de consultații. Osul de la șold îi trosni. Dumnezeuule, chiar era bătrână!

–E ceva ce ar trebui să mă îngrijoreze?

–Oh, nu! Nu. Dar cred că e momentul să reflectezi asupra acestor lucruri. Jeremy se opri. Vreau să zic că pentru tine nu e o problemă. Dar probabilitatea infertilității sau a unei sarcini cu probleme crește de la această vârstă. Probabilitatea încă e mică, iar tratamentele pentru infertilitate sunt excelente în momentul ăsta. Un doctor din New Hampshire a avut rezultate bune cu o doamnă de 54 de ani...

–Nu mi-am propus să fac un copil după 50 de ani, Jer!

Jeremy îi luă mâna moale într-a lui și o bătu ușor în semn de consolare.

–Sunt sigur că nu se va ajunge la asta. Sunt dator să-ți spun asta ca medic. Așa cum te-aș sfătui, de exemplu, să mănânci sănătos. Ai tensiunea puțin mare, dar asta se întâmplă probabil din pricina fricii legate de doctori.

Dar ei nu-i era teamă. Cel puțin nu îi era în momentul când intrase în cabinet. Minunat! Acum avea și tensiunea mare, pe lângă riduri și ovare îmbătrânite.

–Arăți foarte bine, continuă Jeremy, așa că probabil nu trebuie să-ți faci griji...

Probabil? Nu era bine când un doctor îți spunea *probabil*.

–... dar dacă ai pe cineva, ar fi timpul să te gândești la viitor. Adică nu că ai avea nevoie de un bărbat. Banca de spermă e foarte bună...

Ea își smuci mâna.

–Bine, Jeremy, poți să te oprești!

El zâmbi.

–Scuză-mă!

Honor făcu încă o încercare să respire calm.

–Cu alte cuvinte, dacă mă hotărâsc să am copii, mai bine s-o fac mai curând, nu mai târziu, asta vrei să spui?

–Exact, rosti Jeremy, și sigur nu e cazul să-ți faci griji.

–În afară de eventualitatea unei sarcini cu probleme și a infertilității.

–Așa e. Zâmbi. Ai întrebări?

Honor o sună pe Dana din parcare la Jeremy, din pântecul protector al Priusului ei. Nu era de mirare că totul începea să capete sens obstetric.

–Salonul House of Hair, răspuse Dana, ceea ce o făcea pe Honor să tresară de fiecare dată.

–Eu sunt, spuse ea.

–Slavă Domnului! Tocmai am terminat să-i fac lui Phyllis Nebbins permanentul și nuanța de bleu lunară și mai aveam puțin și începeam să urlu. Spune și tu, chiar mă interesa să aflu despre șoldul ei refăcut? În sfârșit, ce mai faci?

–Acum am ieșit de la Jeremy. Sunt bătrână și trebuie să mă grăbesc să fac copii.

–Chiar așa? Nu știu dacă îmi mai pot permite să pierd o prietenă în favoarea maternității. Toate poveștile alea despre țipete, colici și îngerași scumpi de tot...

Honor râse. Dana nu-și dorea copii – spunea că era motivul principal pentru care divorțase – și o suna de multe ori să-i descrie, cu detalii dintre cele mai înflăcărate, cele mai obraznice comportamente auzite la House of Hair.

Dar Honor iubea copiii. Chiar și adolescenții. O iubea pe nepoata ei Abby, în vârstă de 17 ani, îl iubea pe nepotul ei Ned, care se comporta ca un adolescent de 14 ani, deși acum avea 22.

–În afară de asta, ce mai faci? o întrebă Dana. Vrei să ieșim pe undeva să bem în cinstea unei babe ca tine?

Honor rămase tăcută un minut. Inima începu să-i bată cu putere.

–Mă gândesc că în situația asta ar trebui să am o discuție cu Brogan.

–Ce discuție?

–Discuția aceea.

Se făcu liniște.

–Serios?

–Păi... da.

Altă pauză.

–Bine, cred că înțeleg logica. Ovarele încep să îmbătrânească, uterul să se zbârcească.

–Ca idee, n-a fost vorba de uter zbârcit. Dar tu ce crezi?

–Mda, vorbește cu el, zise Dana cu o evidentă lipsă de entuziasm.

Honor își rearanjă elasticul de păr.

–Nu ești deloc convinsă.

–Tu ești sigură? Pentru că, dacă mă întrebi pe mine, poate că nu ești sigură, chiar dacă te culci cu tipul ăsta de nu știu câți ani.

–Încet, vorbește încet, bine?

În Manningsport, New York, cu o populație de 715 indivizi, nu erau multe persoane cu numele Honor, iar ea și Dana aveau păreri foarte diferite legate de subiectele ce puteau fi discutate în public.

–Mă rog, e bogat, arată bine, tu ești clar atașată de el. Iar în afară de asta, tu deja le ai pe toate. De ce să nu-l ai și pe Brogan?

Vocea ei avea o asprime familiară. Honor știa că prietena ei avea o viziune foarte optimistă despre viața ei și, într-adevăr, anumite aspecte ale vieții ei erau chiar extraordinar de bune. Dar, ca oricine, Honor avea probleme. De exemplu, era fată bătrână. Ovulele ei îmbătrâneau, ca să dăm un alt exemplu.

Honor oftă când își văzu chipul reflectat în oglindă. Avea iar expresia aceea încrunțată.

–Cred că doar mi-e teamă că o să spună nu, recunosc ea. Suntem prieteni de mult timp. Nu aș vrea să-mi pun prietenia în pericol.

–Atunci nu-l întreba!

„Anii sunt importanți din perspectiva perioadei fertile.“ Trebuia să vorbească cu Jeremy despre maniera de a prezenta lucrurile în felul ăsta. Totuși, vorbele acelea erau probabil un semn de la Dumnezeu.

–Nu riști, nu câștigi, nu? propuse ea, în speranța unei încurajări.

Dana oftă, și Honor simți că era la capătul răbdării. Nu putea s-o învinuiască.

–Honor, dacă vrei să aduci în discuție întrebarea, fă-o! Îi spui verde în față și probabil el va răspunde: „Da, la naiba, o să mă-nsor cu tine! Doar ești Honor Holland cea minunată!“ Și o să te duci la Harts Jeweler's și o să-ți alegi piatra pe care ai pus ochii cu un an în urmă.

Da. O idee drăguță!

–Hai să nu ne lăsăm luate de val!

Dar într-adevăr exista un inel în vitrina magazinului de bijuterii în zona verde a orașului, și Honor recunoscuse – doar în fața Danei – că era inelul pe care și l-ar fi dorit dacă vreodată avea să fie cerută în căsătorie. Un inel simplu și splendid cu un diamant, tăiat în formă pătrată și montat în platină. Honor nu se considera genul care adora bijuteriile (purta doar perlele mamei ei) sau hainele (purta costume gri sau albastre de la Ann Taylor, cămăși albe făcute la comandă – câteodată roz când era melancolică), dar chiar îi rămăsese inima la acel inel.

–Trebuie să închid, spuse Dana. Laura Boothby vine pentru un vopsit. Ia-l prin surprindere și strecoară întrebarea ca să vezi ce spune! Sau nu. Dar să nu fii nehotărâtă. Bine? Mai vorbim.

Și închise.

Honor mai zăbovi puțin. Putea să o sune pe una dintre surorile ei, dar... ei bine, nici una nu știa despre Brogan. Știa că ea și Brogan erau prieteni, evident, dar nu cunoșteau latura romantică. Cea sexuală.

Prudence, cea mai mare din clanul Holland, ar fi fost total de acord cu asta, căci în ultimul timp devenise interesată să-și afișeze latura sexuală, ca efect secundar al menopauzei sau ceva de genul ăsta. Dar Pru nu avea obiceiul să fie discretă și avea tendința să facă dezvăluiri nepotrivite la mesele de familie sau la O'Rourke's, barul local.

Faith, cea mai mică dintre cele trei surori Holland, poate că ar fi fost de acord... Ea și Honor avuseseră dintotdeauna mici neînțelegeri, deși lucrurile se îmbunătățiseră de când Faith se întorsese din San Francisco (fiind singura din familie, timp de opt generații, care locuise în afara statului New York). Ea ar fi fost încântată de idee, adora orice era romantic, ea însăși fiind proaspăt căsătorită și o persoană sentimentală și în general emotivă.

Și mai era Jack, fratele ei. Dar el era bărbat și nu ura nimic mai mult decât să audă povești care să-i confirme bănuiala că și surorile lui erau femeii și, mai rău, că aveau o viață sexuală.

Deci nu exista nici o persoană dispusă să o asculte în afară de Dana. Și era mai bine așa. Oricum, era timpul să se întoarcă la muncă. Porni mașina și se îndreptă spre oraș.

Manningsport era perla Lacurilor Finger din vestul New Yorkului, o zonă viticolă renumită. În lunile de iarnă, pe aici era liniște – vacanțele se terminaseră, iar sezonul turistic nu începea până în aprilie. Vița-de-vie fusese tăiată, iar zăpada se așternuse pe câmp. Lacul Keuka sclipea negru în depărtare, prea adânc pentru a îngheța complet.

Podgoria Blue Heron era cea mai veche fermă din jur, iar simpla vedere a blazonului lor – o egretă aurie pe fond albastru – nu făcea decât să stârmească mândrie printre localnici. Amplasat în vârful zonei cunoscute sub numele de deal, domeniul Holland cuprindea peste 200 de acri de câmp și de pădure.

Honor trecu cu mașina pe lângă casa veche, casă colonială construită în 1781, unde bunicii ei (aproape la fel de bătrâni precum casa) trăiseră și se luptaseră, apoi pe lângă casa nouă (1873), o construcție în stil federal unde locuise cu dragul ei tată și cu doamna Johnson, de multă vreme menajera și conducătorul absolut al familiei Holland, și trase în parcare a podgoriei. Singura mașină de acolo era cea a lui Ned. Pru, care se ocupa de partea de agricultură, se afla fie într-unul din hambarele de depozitare a echipamentelor, fie pe câmp; Tatăl ei și Jack – și eventual Pops – erau prin zonă fie ca să verifice butoaiile uriașe din oțel cu vin, fie la un joc de poker. Honor era singura care venea să lucreze la birou în fiecare zi, deși Ned lucra part-time.

Ceea ce era bine. Îi plăcea să se ocupe de partea de business a podgoriei. În plus, având în vedere bomba lansată de Jeremy, simțea nevoia să reflecteze. Trebuia să-și facă liste. Trebuia să-și fixeze obiective.

Avea nevoie de un plan, având în vedere că anii erau prețioși.

Intră în clădirea principală, prin frumoasa sală de degustare, pe lângă magazinul de suveniruri și în zona de birouri. Ușa lui Ned era deschisă, dar el nu era acolo. Era mai bine așa. Gândea mai bine când era singură.

Așezată în spatele biroului ei mare și ordonat, Honor deschise un document nou pe computer.

Bărbații erau un domeniu în care Honor nu avea prea multă... experiență. Făcuse afaceri cu zeci de bărbați, deoarece industria vinului încă era un domeniu puternic dominat de aceștia. Se descurca fără probleme dacă se discuta despre distribuție, de acoperire media sau de recolte viitoare.

Dar când venea vorba de partea romantică, ea nu prea se descurca. Faith, care avea un corp precum Marilyn Monroe, avea părul roșu, ochii albaștri și un aer inocent de silfidă, făcea furori în rândul bărbaților doar când cobora din mașină. Pru, în ciuda stilului ei dintotdeauna masculin și a înclinației de a purta haine bărbătești, nu avusese nici o dificultate în a se căsători; Carl fusese iubitul ei din liceu. Cei doi încă erau destul de fericiți (deși mult prea ostentativi cu viața lor personală) în căsnicie. Până și Dana, care era extrem de pretențioasă când venea vorba de bărbați, avea întotdeauna o întâlnire la care să se ducă, ceea ce în mod inevitabil îi provoca o stare de nervi.

Dar Honor nu avea ce trebuia. Era conștientă că nu arăta rău; avea o înălțime medie, siluetă potrivită, poate nu așa de mult înzestrată de la natură. Ochii căprui. Părul îi era lung, drept și blond, singurul ei atu, se gândi ea. Avea gropițe în obraji, la fel ca mama ei. Avea o față plăcută. Dar una peste alta... obișnuită.

Spre deosebire de Brogan Cain, care era personificarea unui zeu grec. Avea ochii albaștri-turcoaz (cu adevărat turcoaz). Păr castaniu ondulat. 1,90, suplu, puternic și grațios.

Era prietenul ei încă din clasa a patra, când fuseseră selectați în programul Mathlete, singurii aleși de profesorul lor. La acea vreme, ceilalți copii glumiseră pe seama lor, fiindcă erau točilarii clasei, dar chiar și asta fusese o întâmplare plăcută.

Pe tot parcursul școlii, avuseseră o prietenie facilă. Stăteau alături la cursuri, se salutau pe holuri, se aflau într-o competiție constantă la învățătură. Rămăseseră alături la bine și la rău până când se maturizaseră; după aceea, se vedeau la casa nouă și obișnuiau să se uite împreună la filme de groază.

În seara balului, lucrurile luaseră altă turnură. Brogan o invitase să fie partenera lui, spunând că s-ar fi distrat mai mult decât cuplurile reale, care dădeau atât de multă importanță evenimentului. Un plan excelent. Dar când îl văzuse stând acolo, în smoching, cu accesoriul de corsaj

în mână, ceva se întâmplase cu ea. Din momentul ăla, simțise un ușor tremur, o senzație de slăbiciune și se îmbujora de fiecare dată când el o privea.

La liceu, dansaseră ca doi prieteni, iar când DJ-ul pusese un blues, Brogan o cuprinsese în brațe. Îi sărutase fruntea și îi zâmbise spunând: „Te distrezi, nu-i așa?”

Și bum, se îndrăgostise.

Iar dragostea asta crescuse – ca un virus, se gândea uneori Honor. Pentru că Brogan nu-i împărtășea sentimentele. Oh, îi plăcea mult de ea! Chiar o iubise, într-un fel. Dar nu la fel cum îl iubise Honor – nu că ar fi știut ce simțea ea. Honor nu era atât de proastă.

Prima dată când se culcaseră împreună fusese când erau acasă în vacanța de primăvară, în primul lor an de facultate, iar Brogan propusese să-și piardă virginitatea împreună spunând că era mai bine să o facă cu un prieten decât cu cineva pe care îl iubeai. Un fel de teorie care circula în perioada balului, dar cu bătaie lungă.

Bineînțeles, ea nu prea crezuse că el era virgin, dar era cel pe care îl iubea și, dacă era o replică de agățat, ea nu avea de gând să mai ceară explicații. Înșuși faptul că voia să se culce cu ea era un lucru extraordinar, având în vedere că el ar fi putut să-și aleagă aproape pe oricine. Așa că o făcuseră și, în privința pierderii virginității, totul decursese destul de bine. Câteva nopți mai târziu, se duseseră la film și fusese la fel ca întotdeauna – prietenos și distractiv, deși deasupra relației lor plana o umbră de incertitudine. Erau împreună? Împreună-împreună?

Nu, se părea că nu. Când o condusesese acasă, o sărutase pe obraz, ba chiar îi trimisese un e-mail când se întorseseră amândoi la colegiile unde trebuiau să meargă.

A doua oară când se culcaseră împreună fusese în anul doi, când ea îl vizitase la New York University. O îmbrățișase și îi spusese cât de dor îi fusese de ea, iar ea simțise că se topea de plăcere. Pizza, câteva beri, o plimbare prin oraș, înapoi la el acasă, sex. Ea plecase acasă plină de dragoste și speranță, dar următoarea dată când sunase, fusese doar de complezență. Nici un cuvânt despre dragoste sau măcar despre sex.

De patru ori în timpul facultății. De două ori în liceu. Cu siguranță, o situație de prietenie cu avantaje mai substanțiale, dar avantajele astea se întâmplau doar din când în când.

Și partea cu prietenia rămânea constantă.

Când începuse să lucreze la Blue Heron ca director de operațiuni, îl suna din când în când dacă urma să ajungă în Manhattan la vreo întâlnire de afaceri sau la o pretinsă întâlnire, după caz, deși avea o strângere de inimă când mințea.

„Hei, am un prânz de afaceri mai târziu în SoHo“, ar fi putut să spună cu sufletul la gură, neputând să i se adreseze direct: „Bună, Brogan, mi-e dor de tine, ard de nerăbdare să te văd. Vrei să ne întâlnim să bem sau să mâncăm ceva?” Și el era întotdeauna mai mult decât fericit să-și schimbe programul dacă putea, să se întâlnească cu ea și, poate, să se culce cu ea. Sau nu.

Honor își făcea procese de conștiință. Își amintea constant că nu era singurul bărbat din lume. Că, dacă n-ar fi fost legată de Brogan, i s-ar fi deschis alte oportunități în materie de bărbați.

Dar foarte puțini se puteau compara cu Brogan Cain și nu era ca și cum bărbații ar fi stat la coadă pentru privilegiul unei întâlniri cu ea.

El devenise fotograf la *Sports Illustrated*, practic slujba mult visată de toți bărbații americani care nu puteau fi sportivi profesioniști sau Hugh Hefner. Era cam așa: incredibil de norocos, extrem de fermecător, genul de persoană care ieșea la o bere, comenta un meci de baseball pentru tipul de lângă el, își făcea cu ușurință prieteni și doar o jumătate de oră mai târziu își dădea seama că vorbea cu Steven Spielberg (care l-ar fi invitat apoi la o petrecere în L.A.). Fotograf sportiv la *Sports Illustrated*? Era jobul perfect.

Brogan îl întâlnește pe celebrul Jeter de la New York Yankees, îi fotografiase pe frații Manning, care aveau rădăcini chiar aici, în Manningsport (sau așa le plăcea celor din oraș să pretindă). Băuse cu Kobe Bryant de la echipa Los Angeles Lakers și cu Picabo Street și mersese la un tur Harry Potter cu gimnastele medaliat cu aur la Universal Studios.

Dar cumva toate astea nu-l schimbaseră deloc, motiv pentru care se putea lăuda că avea prieteni precum Tom Brady și David Beckham. Călătorise cu avionul prin toată lumea, fusese la Jocurile Olimpice, la Cupa Stanley, la Super Bowl. Chiar o invitase – doar pe ea, nu pe alți prieteni – să vină la Yankee Stadium ca să stea în boxa *Sports Illustrated* și să urmărească World Series cu el.

Și cam așa stăteau lucrurile. Brogan Cain era un tip îngrozitor de draguț. Venise acasă să-și viziteze părinții, apăruse pe la O'Rourke's, cumpăraseră casa părintească când ai lui se retrăseseră în Florida. O întrebare ce mai făceau ai ei și îi trăsese clapa în noaptea petrecerii de aniversare a șazeci și cinci de ani a bunicii ei, pentru că pur și simplu uitase... Ei bine, asta se întâmpla și la case mai mari.

De fiecare dată când îl vedea, roșea. De fiecare dată când o săruta, ea simțea că plutea. De fiecare dată când numele lui apărea în e-mailul sau pe telefonul ei, ceva tresărea acolo jos. Și nu demult, el îi spusese că spera să-și reducă călătoriile, să-i fie mai mult alături.

Poate că era într-adevăr momentul potrivit. Ovulele ei, hotărârea lui de a se retrage... Căsătoria putea fi cel mai nimerit lucru.

Da. Avea nevoie de o listă. Își deschise Mac-ul și începu să scrie.

Șochează-l și atrage-i atenția pentru a-l face să te vadă într-o lumină diferită (gândește-te la ceva memorabil)!

Fă astfel încât căsătoria să pară un pas logic în prietenie!

Fă-o cât mai curând, ca să nu-ți pierzi curajul!

Trei ore mai târziu, Honor coborî din mașină, își strânse centura hainei de ploaie bej, înghiți în sec și urcă treptele spre casa lui Brogan. Își simțea gura uscată, mâinile lipicioase. Dacă planul nu avea să meargă...

„Anii sunt prețioși din perspectiva fertilității.“

Oftă.

„Nu. Nu ofta! Dă-i înainte! Așa mai merge. Vrem companie!“ își imagina ea că cereau ovulele ei minuscule și îmbătrânite. Își imagina cum începeau să ia în greutate în jurul taliei, purtau ochelari de citit și începeau să fie pasionate de pinacle. „Nu îmbătrâniți!“ le avertiza ea. „Mami vă găsește imediat companie.“

Pentru moment, se desfătă imaginându-și viitorul. Casa nouă plină din nou de copii (cel puțin unul sau doi). Copii care ar fi colindat câmpurile și pădurile cu tatăl ei; ar fi fost în stare să deosebească un strugure riesling de un chablis înainte să intre la grădiniță. Copii care ar fi avut ochii uimitori ai lui Brogan și părul ei blond. Sau poate părul castaniu des și creț al lui Brogan. Da. Al lui era mai bun.

Cu această imagine în minte, bătu la ușa lui Brogan. Mirosul de usturoi plutea în aer, iar stomacul începu brusc să-i chiorăie. Pe lângă celelalte calități, Brogan era un bun bucătar.

– Hei, On!

Ei bine, avea și el un defect (nu-l vedea numai în roz, nu-i așa?), asta însemnând că-i scurtase numele de cinci litere și două silabe. Întotdeauna își imaginase că se scria On, pentru că Hon ar fi fost prescurtarea de la *honey*¹, iar el nu îi spusese niciodată așa.

– Ce surpriză plăcută! i se adresă el, aplecându-se ca să o sărute pe obraz. Intră!

Ea intră cu inima bătând să-i spargă pieptul. Își aminti să zâmbească.

– Ce mai faci? îl întrebă ea, vocea sunându-i intimidată.

– De la excelent în sus! Dă-mi voie să amestec asta ca să nu se ardă! Sper că poți să rămâi la cină. Se întoarse spre aragaz.

Acum ori niciodată. Honor își desfăcu centura, închise ochii și-și deschise haina, lăsând-o să alunece pe podea. Oh, la naiba, el stătea chiar în fața mesei, așa că îi bloca vederea. Trecând în spatele mesei, așteptă. Goală pușcă.

„Șochează-l și atrage-i atenția, șochează-l și atrage-i atenția...“ Era frig acolo. Înghiți în sec și mai așteptă puțin. Tatăl lui Brogan băgă capul în bucătărie.

– Miroase bine... Oh, bună, Honor dragă!

Tatăl lui Brogan.

Tatăl lui Brogan.

Oh, la naiba!

Honor se trase sub masă, răsturnând un scaun, se târî câțiva pași și se chinui să ajungă la haină. O ținu în fața ei. Observă că podeaua trebuia curățată.

– Ești bine, draga mea? întrebă domnul Cain.

– Ai spus că Honor e aici? se auzi vocea doamnei Cain.

„Dumnezeule, fă-mă să dispar!“ se gândi Honor, trăgând haina în jurul umerilor.

– Mm, o secundă, spuse ea cu vocea mai ridicată decât de obicei.

Brogan se aplecă spre ea nedumerit.

– On? Ce faci sub... Oh, Dumnezeule!

– Bună, spuse ea, încercând să-și tragă haina pe o mânecă.

– Tată, mamă, ieșiți puțin, vă rog!

El râdea deja cu sughițuri.

Unde era blestemata de mânecă? Brogan se lăsă în jos lângă ea.

– Hai afară, reuși el să îngaiame, ștergându-se la ochi. Ești în siguranță pentru moment.

Se târî afară, apoi se ridică, înfășurând haina în jurul ei. Strâns.

– Surpriză, spuse ea, cu fața roșie ca focul. Îmi pare rău! Voi încerca să nu mai fac niciodată gesturi spontane.

El îi ridică bărbia și, iată, pe față îi apăru acel zâmbet răutăcios, ușor lasciv, cu ochii sclipitori. Pielea i se contractă de plăcere, pofta amestecându-se cu un sentiment de rușine.

– Glumești? Tatăl meu o să te placă și mai mult.

Cuvintele îi dădură speranță. Honor zâmbi – nu-i venea prea ușor, dar îi reuși – și-și aranjă elasticul de păr. La naiba, dorise să-l lase acasă! Elasticele de păr cu model de câine Scotty și nuditatea nu prea mergeau una cu alta.

– Așa. Bună. El răsă și îi dădu o îmbrățișare cu un brat, apoi se întoarse spre living. Vă puteți întoarce, dragilor, își chemă el părinții. Și se întoarseră – doamna Cain cu o expresie dezaprobatoare pe chip, domnul Cain cu un rânjet străbătându-i fața.

¹ Scumpo, iubito (n.tr.)